Jill Mansell

Ezen múlik minden?

A mű eredeti címe:
This Could Change Everything

Copyright © 2018 Jill Mansell

Fordította: Hoppán Eszter 2018

ISBN 978-615-5733-75-8

Magyar kiadás © 2018 Lettero Kiadó, Budapest

Minden jog fenntartva.
A könyv vagy annak részlete semmilyen formában – elektronikus, mechanikus úton vagy fénymásolatban – sem közölhető a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Szerkesztő: Takács Kriszta
Nyomdai előkészítés és tördelés: Formula Stúdió
Borítóillusztráció: Jacket illustration © Giovanna Giuliano
Borító tipográfia © www.sophiaslater.com
A szerző fotója © Charlotte Murphy
Borító: Bárdosi Gábor

Készült az AduPrint Kiadó és Nyomda Kft.-ben
Printed in Hungary

Lizzie Neathnek
Hálás köszönettel csodálatosan nagylelkű adományáért
a Grenfell Tower katasztrófájának áldozatai számára.

1. fejezet

Mi lehetne csodálatosabb annál, mint egy kávézó előtt ülni a teraszon egy napos júniusi délutánon egy fantasztikus új kalapban, és egy hamarosan bekövetkező bűntény szemtanújának lenni?

Zillah Walsh megigazította piros kalapját, és lenyűgözve figyelte a szeme előtt kibontakozó jelenetet. A fiú egészen nyilvánvalóan bolti lopásra készült.

Milyen izgalmas.

Na jó, még nem történt meg, de a fiú láthatóan tolvaj üzemmódban volt. Észre lehetett venni a testbeszédén: a tétovázás, a színlelt nemtörődömség, a hátrapillantgatás a bal válla fölött a mögötte álló idősebb vásárlóra.

Az is eléggé egyértelmű volt, hogy nem éppen a legfelkészültebb bűnöző, hisz nem tűnt fel neki, hogy a bolt tulajdonosa figyeli a kirakatüvegen keresztül.

Szegény fiú. Persze helytelen, amit csinál, de Zillah-nak önkéntelenül is megesett rajta a szíve. A srác most kézbe vett valamit, és úgy tett, mintha nézegetné, miközben apránként közelített vele szürke csuklyás pulcsija zsebe felé.

Eközben a tulaj közelebb húzódott az ajtóhoz, és már épp készült lecsapni…

Nem, ez nem történhet meg.

– Kedvesem, meggondoltam magam! – integetett Zillah, hogy magára vonja a fiú figyelmét, és a legáthatóbb hangján kiáltotta: – Tudnál nekem hozni egy olyat is? Gyere, adok még pénzt.

Odaintette a srácot, és nézte, ahogy a fiú megkésve felfigyelt az ugrásra kész tulajdonosra. Visszatette az ellopni szándékozott gyümölcsöt a bolt előtti állványra, és átvágott a keskeny utcán. Zillah ötfontos bankjegyet vett elő a tárcájából.

– Vegyél egy nagy zacskóval, aztán ülj le ide hozzám. Ha a pasi kérdi, mondd, hogy a nagymamád vagyok.

A fiú úgy tett, mintha nem értené.

– Ugyan miért kérdezné?

– Ne szórakozz velem. Azért, mert épp most mentettelek meg a letartóztatástól.

A fiú szemtelenül felvonta a fél szemöldökét.

– Oké. De azt meg kell mondanom, hogy maga *sokkal* öregebb a nagyanyámnál.

Zillah elmosolyodott, amikor a fiú elfordult. Egy pillanatra átfutott rajta, hogy a srác elveszi az ötfontost, és egyszerűen lelép vele. De nem így történt. A fiú visszament a zöldségeshez, és válogatni kezdett a kirakott gyümölcsök között.

A tulaj gyanakvó pillantást lövellt Zillah irányába, aki bájosan visszabólintott neki. Hát igen, vannak helyzetek, amikor a kulturált nyolcvanas kinézet határozottan hasznos tud lenni.

– Tessék – jött vissza a fiú a tele zacskó almával.

– Köszönöm. Kettőt tarts meg. És nem tudom, hogy iszol-e kávét – folytatta Zillah, miközben a fiú a tenyerébe ejtette a visszajárót. – Úgyhogy inkább egy narancslét rendeltem neked helyette. – A szemközti székre mutatott. – Ülj le.

A fiú lehuppant.

– Miért csinálja ezt?

– Őszintén? Kíváncsi lettem. A tinik manapság nem inkább energiaitalt vagy cidert lopnak? Nem sokszor hall olyat az ember, hogy almát csennek.

A fiúnak sovány arca volt, sötét tüskehaja és éber tekintete.

– Én szeretem az almát. És otthon nálunk nincs.

Ahogy Zillah alaposabban megnézte, meg kellett állapítania, hogy bizony a fiú ruházata igencsak olcsónak és kissé elhanyagoltnak tűnt.

– Én is szeretem az almát. De nem érdemes miatta priuszt szerezni.

– Azt hittem, nem foglalkoznak vele. Hogy több bajjal járna két almáért rendőrt hívni, mint amennyit megér.

– Lehet, de nem tudhattad biztosan. Hány éves vagy?

Megérkezett a narancslé, és a fiú szomjasan ivott.

– Kösz. Tizenhat vagyok. És maga?

– Nyolcvanhárom.

– Hát akkor tényleg jó öreg. De egész jól néz ki. Mármint a korához képest.

– Köszönöm! – felelte Zillah komolyan. – Igyekszem.

– Eléggé… gazdagnak látszik – jegyezte meg a fiú tárgyilagosan.

– Sminkelem magam. Szép ruhákban járok. Jobban szeretem a világos színeket, mint a feketét – bökött pávakék blézerére, a nyakában hordott élénk színű gyöngyökre, aztán

oldalra hajtotta a fejét, és pödört egyet piros kalapja karimáján. – És nagyon szeretem a kalapokat.

A fiú elmosolyodott. A mosolytól szinte fényt kapott vékony arca.

– Maga *egyáltalán* nem olyan, mint a nagyanyám.

Mint kiderült, a fiút Bennek hívták, és éppen lógott az iskolából. De azt mondta, nem gond, mert úgyis állampolgári ismeretek óra volt, ami unalmas és nem számít.

– Honnan tudod, hogy nem számít? – kérdezte Zillah. – Ha ott sem vagy, hogy meghallgasd?

– A tanárok mondanak ilyeneket. Épp elégszer voltam bent, hogy tudjam, milyen unalmas. – Ben fejével az asszony bal keze felé bökött, amit vastag kötés borított. – Magával meg mi történt?

– Ma reggel voltam a kórházban. Csak egy kisebb műtét volt.

– Milyen?

– Leszedettem egy tetoválást – kortyolt bele a kávéjába Zillah.

– *Komolyan?…* Maga csak viccel. – A fiú csalódottnak tűnt. – Mi volt igazából?

– Ízületi ciszta.

– Az valami rák?

Az asszony megrázta a fejét.

– Nem, semmi extra. Csak kiszívták belőle a folyadékot.

– Akkor jó – felelte Ben. – De mit csinált volna, ha rák? Én mindig ilyeneken gondolkozom, maga nem? Írna bakancslistát?

Zillah szinte rázkódott a nevetéstől, le kellett tennie a csészéjét is.

– Hogy mit?

– Ne már, biztos hallott róla. Akkor csinálják az emberek, ha már tudják, hogy meg fognak halni. Az egyik unokatesóm Swindonban lakik, és a szomszédjuk rákos volt. Ő is összeírta a bakancslistáját, amiket meg akar még csinálni, és felszállt egy hőlégballonnal, ami tök jó, de aztán beadta a kulcsot, és másra már nem maradt ideje. Például Mick Jaggerrel is akart találkozni, de az nem sikerült. Pedig mindenki gyűjtött neki, hogy elmehessen egy Rolling Stones-koncertre, végül aztán a temetésére költötték a pénzt.

– Tudom, mi az a bakancslista – bólintott Zillah, mert a fiú még mindig értetlenül meredt rá.

– Ha az ember egyszer rájön, hogy meg fog halni, akkor kell írnia egyet.

– Én nyolcvanhárom éves vagyok, kedvesem. Amúgy sincs már sok hátra. Szerintem az én koromban az emberek már nem írnak bakancslistát.

Ben megrázta a fejét.

– Fura lehet ilyen öregnek lenni.

Zillah remekül szórakozott, annál is inkább, mert a zöldséges továbbra is szemmel tartotta őket, hogy tényleg rokonok-e.

– Hozzászokik az ember. De mondd csak, te mit írnál a saját listádra?

– Jó kérdés – gondolkodott el a fiú. – Hogy mit is? Elmennék bulizni Miley Cyrusszal. Őt ismeri?

– Énekesnő. Lengén öltözködik. Rázza a fenekét. Ő az?

– Igen. És úsznék delfinekkel. Meg elmennék a Disney Worldbe. És éves bérletem lenne az állatkertbe.

– A Disney World-belibe?

– Nem, az *ittenibe* – intett hátrafelé a fiú, és Zillah rádöbbent, hogy a Bristoli Állatkert irányába mutat, ami nagyjából nyolcszáz méterre volt tőlük. – Ne mondja, hogy még nem járt ott. Durva. Egy vagyon bemenni, de ha éves bérletet vesz, akkor annyit jár ki-be, amennyit csak akar. Akár mindennap.

A fiú egészen felélénkült.

– Na és melyik a kedvenc állatod? – kérdezte Zillah.

– Jaj, hadd ne kelljen választanom. Ott akarok majd dolgozni, ha jövőre befejezem a sulit – csillant fel Ben szeme. – A legjobb hely a világon.

Amikor végeztek az italokkal, Zillah fizetett, és Ben megszólalt:

– Hát, köszönöm.

– Szívesen. Cserébe igazán tehetnél nekem egy szívességet.

A fiú egy kicsit forgatta a szemét.

– Most jön a prédikáció? Hogy ne lopjak?

– Ezt mondanom se kell. Tulajdonképpen azt szerettem volna megkérdezni, hogy segítesz-e elhozni nekem ezt a pár dolgot a kocsimig. Egy kicsit fáj a kezem – mutatta fel a kötést. – Meg különben is túl öreg vagyok.

Zillah nem volt ostoba: tudta, milyen kevés az esélye annak, hogy ha egy idegen kezébe nyomod a csomagjaidat, beleértve a kézitáskádat is, akkor az ne szaladjon el vele. De ő vállalta most ezt a kockázatot, ami azt jelentette, hogy erősen remélte: nem ez fog történni.

Felfelé kellett menni a Clifton függőhíd mellett, át a füves területen, ami elválasztja az üzleteket a kórháztól, ahol reggel műtötték. A Cliftonnál ugyanolyan rettenetes volt a parkolási helyzet, mint mindig, úgyhogy az asszony a kórház előtt hagyta a kocsiját.

Amikor tizenöt perc múltán odaértek, Ben berakta a rengeteg bevásárlószatyrot a csomagtartóba, aztán átnyújtotta az asszonynak a bőr kézitáskát.

– Köszönöm – mondta Zillah. – Nagyon hálás vagyok.

– Szép kocsi – simított végig könnyedén a Mercedes csillogó tengerkék fényezésén a fiú.

– Tudom. Hazaviszlek, ha gondolod.

A fiú horkantva felnevetett.

– Nem tudja, milyen az, ahol én lakom. Ha ezzel a verdával végigmenne az utcánkon, azonnal elrabolnák. Magát meg kilöknék a csatornába.

– Hát ha te mondod… – Zillah kinyitotta a tárcáját, és megkésve látta, hogy a kávéházi fogyasztás kifizetése után nem maradt aprópénze. Megcsóválta a fejét. – Nézd, akartam adni neked pár fontot, de nem maradt semmim. Ne haragudj.

Bennek lehervadt az arca; nyilvánvalóan reménykedett egy kis borravalóban.

– Semmi baj – próbált közönyt színlelni. – Nem számít.

– Figyelj. Írd le ide a címed, és elküldöm.

Keresett egy tollat meg egy régi blokkot a táskájában.

Ben egy pillanatig tétovázott, aztán írni kezdett. Amikor visszaadta a papírt, azt mondta:

– Erre semmi szükség.

– Ha elpostázom, megkapod?

– Két fontot, borítékban? – A fiú megvonta a vállát. – Néha történnek csodák.

– Vidd el az almát is – adta át a zacskót mosolyogva Zillah. – Mind a tiéd.

Aznap este, amikor visszaért Bathba, megcímzett egy borítékot Bennek, beletett egy tízfontos bankjegyet, és írt hozzá egy kis cédulát:

Örültem a találkozásnak!

Utána leült, megkereste a Bristoli Állatkert weboldalát, és vett online egy éves bérletet a fiú nevére, kinyomtatta a visszaigazolást, és azt is hozzátette.

Aztán lezárta a borítékot, készített magának egy jéghideg gin-tonikot, és néma üdvözlésre emelte.

Vajon a fiú kihasználja a bérletet?

Vagy eladja némi készpénzért?

Ki tudja?

Ezt most Benre, az ügyetlen almatolvajra. Egészségére!